19/07/2019

“Ο ιεραπόστολος πρέπει να έχει μεγάλα αποθέματα υπομονής, πίστεως, προσευχής και αγάπης”

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

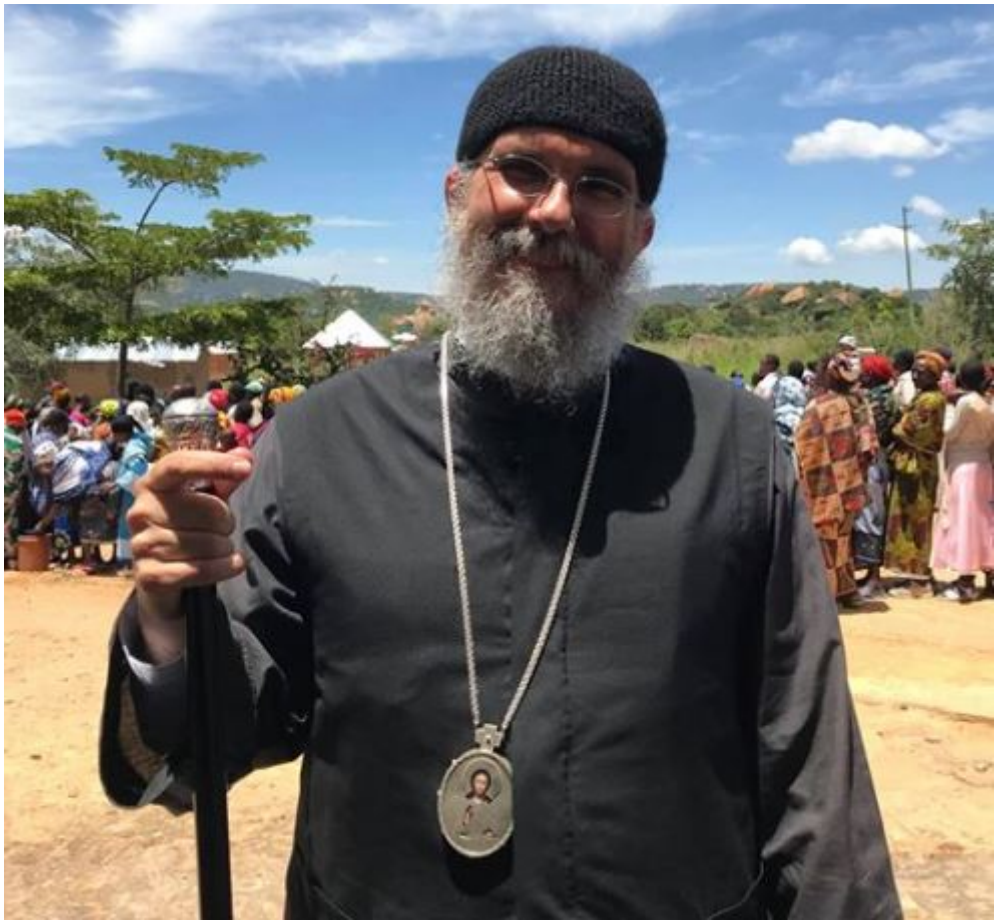

Επισκόπου Αρούσας και Κεντρικής Τανζανίας κ. Αγαθόνικου

Θυμᾶμαι πολλά χρόνια πρίν, ὅταν ἤμουν δάσκαλος, τό δυσκολότερο μάθημα γιά μένα ἦταν ἡ πρακτική ἀριθμητική. Ἡ δυσκολία μου στό συγκεκριμένο μάθημα προερχόταν ἀπό τήν ἀνάγκη νά ἐπιλύσεις ἀριθμητικά προβλήματα χωρίς τήν χρήση ἐξισώσεων, πού θά καθιστοῦσαν εὔκολη τήν ἐπίλυσή τους, ἀλλά μέ τρόπους πού νά εἶναι λογικά καί ἐπαγωγικά προσβάσιμα στήν παιδική ἀντίληψη.

Αὐτή τήν δυσκολία, ἔμελλε νά τήν συναντήσω πολλά χρόνια ἀργότερα στήν Ἀφρική! Ἐδῶ, στή Μαύρη Ἤπειρο, ἐπιβάλλεται, μέ ἁπλά λόγια νά μεταγγίσεις τά δόγματα καί τίς ἀλήθειες τῆς Ἁγίας Πίστεως καί Παραδόσεώς μας, χωρίς λάθη καί ἐκπτώσεις, ἀλλά προσαρμοσμένα στήν ἀντίληψη καί διάθεση τῶν Ἀφρικανῶν ἀδελφῶν μας. Αὐτό, σέ συνδυασμό μέ τό γεγονός ὅτι ἡ σκέψη καί ἡ ἀντίληψη περί

Χριστιανισμοῦ εἶναι ἤδη διαμορφωμένες ἀπό προτεσταντικές καί παπικές πρακτικές, καθιστοῦν ἀκόμη δυσκολότερη τήν μετάγγιση τοῦ Ὀρθόδοξου εὐαγγελισμοῦ. Τήν ἀφομοίωση δέ τοῦ Εὐαγγελίου, δυσχεραίνει ὁ μεγάλος ἀναλφαβητισμός τῶν ἀφρικανῶν ἰθαγενῶν πού ζοῦν στά χωριά, μακριά ἀπό τίς πόλεις, ὁ ὁποῖος ἐπιβαρύνεται ἀπό τίς πρωτόγονες προκαταλήψεις πού διατηροῦν, ὅπως τήν ἐμμονή στήν λατρεία τῶν πνευμάτων, τή μαγεία, τήν πολυγαμία, τή μέθη κ.λ.π. Στά θετικά πού μπορεῖ κάποιος νά τούς χρεώσει, συγκαταλέγονται ἡ ἀκακία, ἡ ἀφελότητα, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ ἁπλότητα καί ἡ αἰσιοδοξία τους.

Ὁ ἱεραπόστολος πρέπει νά ἔχει μεγάλα ἀποθέματα ὑπομονῆς, πίστεως, προσευχῆς καί ἀγάπης, γιά νά μπορέσει νά ὑπερνικήσει τίς ἀνθρώπινες δυσκολίες πού καθημερινά συναντᾶ καί κυρίως τήν θλίψη ἀπό τήν διαπίστωση ὅτι σέ κάθε του βῆμα συναντᾶ καί κάποια διαφορετική «ἐκκλησία», ἀπό αὐτές πού κάθε μέρα σάν μανιτάρια ξεφυτρώνουν στήν εὔφορη Ἀφρικανική γῆ.
Φταίει ἄραγε ὁ Ὀρθόδοξος κόσμος, πού γιά τόσους αἰῶνες ἀμέλησε τόν εὐαγγελισμό τῶν Ἀφρικανῶν, ἤ μήπως ἦταν θέλημα Θεοῦ αὐτή ἡ ὀλιγωρία μας, διότι ἡ Ἀφρική δέν ἦταν ὥριμη γιά νά δεχθεῖ τήν Ὀρθοδοξία; Καί τώρα πού ἐπιτέλους ἔφτασε ἡ ὥρα, πού εἶναι οἱ ἐργάτες γιά τήν σπορά; Ἡ διαπίστωση ἐξάλλου, ὅτι στίς ἡμέρες μας οἱ Ὀρθόδοξοι εἶναι διχασμένοι μεταξύ τους, μᾶς ἀπογοητεύει ἀκόμη περισσότερο, διότι ἀποδεικνύει ὅτι μετά ἀπό τόσους αἰῶνες χριστιανισμοῦ, κόντρα στό μήνυμα τῆς Εὐαγγελικῆς Διακονίας, καταγινόμαστε νά βροῦμε τρόπους πῶς νά ἐξουσιάσουμε τούς ἄλλους, εἴτε προσπαθώντας νά ἀποδείξουμε ὅτι εἴμαστε περισσότερο Ὀρθόδοξοι ἀπό τούς ἄλλους, εἴτε προβάλλοντας τήν ἀριθμητική μας ὑπεροχή, καί πάλι σέ ἀντίθεση μέ τό εὐαγγελικό: «μή φοβοῦ τό μικρόν ποίμνιον, ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τήν βασιλείαν» (Λουκ. 12:32).

Διαβάζουμε στό βιβλίο τῶν Βασιλειῶν Β΄24, ὅτι ὁ Δαβίδ κάποτε ἐξόργισε τόν Θεό, διότι ἔδωσε τήν ἐντολή στόν στρατηγό του Ἰωάβ, νά μετρήσει τούς στρατιῶτες του. Ξαφνικά ὅμως ὁ Δαβίδ ἔνιωσε τύψεις στή συνείδησή του, πού ἔκανε ἀπογραφή, καί εἶπε στόν Κύριο: «Ἁμάρτησα βαριά μ’αὐτό πού ἔκανα! Ἀναγνωρίζω πόσο ἀνόητα φέρθηκα, διότι πίστεψα ὅτι μέ τήν δύναμη τῶν ὅπλων μου νικάω καί ὄχι μέ τήν βοήθειά σου. Κύριε, σέ παρακαλῶ συγχώρησε τήν ἁμαρτία τοῦ δούλου σου». Τότε ἔστειλε ὁ Θεός μιά θανατηφόρα ἐπιδημία στούς Ἰσραηλίτες καί πέθαναν ἑβδομήντα χιλιάδες ἄνθρωποι.
Μᾶς δίδασκε ὁ ἅγιος Πορφύριος, ὅτι στήν Ἱεραποστολή δέν χρειάζονται λόγια πολλά, ἀλλά χρειάζεται παράδειγμα. Ἐπέμενε νά ζοῦμε ἁπλά καί ἁπαλά, νά ἐξασκήσουμε τόν ἑαυτό μας νά μάθει νά ἀκούει πολύ καί νά μιλᾶ λίγο, νά σέβεται τήν κάθε μορφή ὕπαρξης, νά μήν πιέζουμε τά πρόσωπα, γιατί περισσότερο ἀπό ὅλα ὁ Θεός σέβεται τήν ἐλευθερία μας. Νά νικᾶμε τόν πειρασμό τῆς νίκης. Νά ξεπερνᾶμε τόν πειρασμό τῶν ἀριθμῶν, διότι αὐτό ἐξοργίζει τόν Θεό περισσότερο

ἀπό ὅλα. Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ κοστίζει στόν ἄνθρωπο καί εἶναι «στενή ἡ πύλη καί ὀλίγοι εἰσίν οἱ εὑρίσκοντες αὐτήν» (Ματθ. 7,14).
Συγχώρησε, Κύριε, τίς μικρότητές μας καί μήν ἐμποδίσεις τήν χάρη Σου νά σκεπάσει τόν λαό Σου, ἐξαιτίας τοῦ ἐγωισμοῦ μας. Ἀμήν!